

“मीठे बच्चे- तिम्रो नजर शरीरमा जानु हुँदैन, आफूलाई आत्मा सम्झ, शरीरलाई नहेर।”

प्रश्न:- हरेक ब्राह्मण बच्चाहरूले विशेष कुन दुई कुरामा ध्यान दिनु छ?

उत्तर:- (१) पढाइ र (२) दैवी गुण। कति बच्चाहरूमा क्रोधको अंश पनि हुँदैन, कोही त क्रोधमा आएर धेरै लड्छन्। बच्चाहरूले विचार गर्नुपर्छ- मैले दैवी गुण धारण गरेर देवता बन्नु छ। कहिल्यै आवेशमा आएर बातचित गर्नु हुँदैन। बाबा भन्नुहुन्छ- कुनै बच्चाहरूमा क्रोध छ भने उनीहरू भूतनाथ-भूतनाथिनी हुन्। यस्ता भूतहरूसँग त कुरा पनि गर्नु हुँदैन।

गीत:- तकदिर जगाकर आई हुँ....।

ओम् शान्ति। बच्चाहरूले गीत सुने। अरू कुनै सतसङ्गमा कहिल्यै गीतको बारेमा सम्झाउँदैनन्। त्यहाँ शास्त्र सुनाउँछन्। जसरी गुरुद्वारेमा ग्रन्थका दुई वचन निकाल्छन्, फेरि कथा गर्नेले बसेर बिस्तार गर्छन्। गीतको विषयमा सम्झाउने, यस्तो कहीं हुँदैन। अब बाबा सम्झाउनु हुन्छ- यी सबै गीत हुन् भक्तिमार्गका। बच्चाहरूलाई सम्झाइएको छ, ज्ञान अलग चीज हो, जुन एक निराकार शिवबाट मिल्न सक्छ। यसलाई भनिन्छ रुहानी ज्ञान। ज्ञान त धेरै प्रकारका हुन्छन् नि। कसैसँग सोधियो, यो गलैंचा कसरी बन्छ, तपाईंलाई ज्ञान छ? सबै चीजको ज्ञान हुन्छ। ती हुन् नै लौकिक कुरा। बच्चाहरूले जानेका छन्- हामी आत्माहरूका रुहानी बाबा उहाँ एक हुनुहुन्छ, उहाँको रूप देखिँदैन। उहाँ निराकारको चित्र पनि छ, शालिग्राम जस्तै। उहाँलाई नै परमात्मा भनिन्छ। उहाँलाई भनिन्छ नै निराकार। मनुष्यको जस्तो आकार छैन। हरेक वस्तुको आकार अवश्य हुन्छ। ती मध्ये सबैभन्दा सानो आकार छ आत्माको। यसलाई प्रकृतिको लीला नै भनिन्छ। आत्मा धेरै सानो छ, जुन यी आँखाद्वारा देखिँदैन। तिमी बच्चाहरूलाई दिव्य दृष्टि मिल्छ, जसद्वारा सबै साक्षात्कार गर्छौं। जो आइसकेर गएका छन्, उनलाई दिव्य दृष्टिबाट देखिन्छ। पहिलो नम्बरमा त यी बितेर गएका हुन्। अब फेरि आएका छन्, त्यसैले यिनको पनि साक्षात्कार हुन्छ। छ धेरै सूक्ष्म। यसबाट बुझ्न सकिन्छ, परमपिता परमात्मा सिवाय आत्माको ज्ञान कसैले दिन सक्दैन। मनुष्यले आत्मालाई यथार्थ रीतिले जानेका छैनन्, त्यस्तै परमात्मालाई पनि यथार्थ रीतिले जान्न सक्दैनन्। दुनियाँमा मानिसहरूका अनेक मत छन्। कसैले भन्छन् आत्मा परमात्मामा लीन हुन्छ, कसैले के भन्छन्। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ, त्यो पनि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार, सबैको बुद्धिमा एकरस त बस्न सक्दैन। घरी-घरी बुद्धिमा बसाउनु पर्ने हुन्छ। हामी आत्मा हौं, आत्माले नै ८४ जन्महरूको पार्ट खेल्नुपर्छ। अहिले बाबा भन्नुहुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्झेर म परमपिता परमात्मालाई जान, अनि याद गर। बाबा भन्नुहुन्छ- म यिनमा प्रवेश गरेर तिमी बच्चाहरूलाई ज्ञान दिन्छु। तिमी बच्चाहरूले आफूलाई आत्मा सम्झिँदैनौ, त्यसैले तिम्रो नजर यस शरीरमा गडहाल्छ। वास्तवमा तिम्रो यिनीसँग केही काम छैन। सर्वका सद्गति दाता त उहाँ शिवबाबा हुनुहुन्छ, उहाँको मतमा हामीले सबैलाई सुख दिन्छौं। यिनलाई पनि मैले सबैलाई सुख दिन्छु भन्ने अहंकार आउँदैन। जसले बाबालाई राम्रोसँग याद गर्दैनन्, उनको अवगुण निस्किँदैन। आफूलाई आत्मा निश्चय गर्दैनन्। मानिसहरूले न त आत्मालाई, न परमात्मालाई जानेका छन्। सर्वव्यापीको ज्ञान पनि भारतवासीहरूले फैलाएका हुन्। तिमीहरूमध्ये पनि जो सेवाधारी बच्चाहरू छन्, उनले सम्झन्छन्, बाँकी सबैले यति बुझ्न सक्दैनन्। यदि बच्चाहरूलाई बाबाको पूरा पहिचान भएको भए त याद गर्ने थिए, आफूमा दैवीगुण धारण गर्ने थिए।

शिवबाबाले तिमी बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ। यो हो नयाँ कुरा। ब्राह्मण पनि अवश्य चाहिन्छ। प्रजापिता ब्रह्माका सन्तान कहिले हुन्छन्, यो कुरा दुनियाँमा कसैलाई पनि थाहा छैन। ब्राह्मण त धेरै छन्। तर ती हुन् कोख वंशावली। उनीहरू कुनै मुख वंशावली ब्रह्माका सन्तान होइनन्। ब्रह्माका सन्तानलाई त ईश्वर बाबाबाट वर्सा मिल्छ। तिमीलाई अब वर्सा मिलिरहेको छ नि। तिमी ब्राह्मण अलग हौ, ती अलग हुन्। तिमी ब्राह्मण हुन्छौ नै संगमयुगमा, उनीहरू हुन्छन् द्वापर-कलियुगमा। यी संगमयुगी ब्राह्मण नै भिन्न छन्। प्रजापिता ब्रह्माको धेरै बच्चाहरू छन्। भन्न त हदका पितालाई पनि ब्रह्मा भन्न सकिन्छ किनकि बच्चाहरू जन्माउँछन्। तर त्यो हो दैहिक कुरा। यहाँ बाबाले त भन्नुहुन्छ- सबै आत्माहरू मेरा सन्तान हुन्। तिमी हौ प्यारा रुहानी बच्चाहरू। यो

जसलाई पनि बुझाउन सहज छ। शिवबाबाको आफ्नो शरीर छैन। शिवजयन्ती मनाउँछन्, तर उहाँको शरीर देखिदैन। बाँकी अरु सबैको शरीर छ। सबै आत्माहरूका आ-आफ्ना शरीर छन्। शरीरको नाम राखिन्छ, परमात्माको आफ्नो शरीर नै छैन, त्यसैले उहाँलाई परम आत्मा भनिन्छ। उहाँको आत्माको नाम नै शिव हो। यो नाम कहिल्यै फेरिदैन। शरीर फेरिएपछि नाम पनि फेरिन्छ। शिवबाबा भन्नुहुन्छ— म त सदैव निराकार परम आत्मा नै हुँ। ड्रामा योजना अनुसार अहिले यो शरीर लिएको छु। संन्यासीहरूको पनि नाम फेरिन्छ। गुरुको बनेपछि नाम फेरिन्छ। तिम्रो पनि नाम फेरिएको थियो। तर कहाँसम्म नाम फेरिराखौं। कति भागन्ती भए। जो त्यस समय थिए, उनको नाम राखिदिएँ। अब नाम राखिँदैन। कसैमा पनि विश्वास छैन। मायाले धेरैलाई हराइदिन्छ, अनि भागन्ती हुन्छन्, त्यसैले बाबाले कसैको पनि नाम राख्नुहुन्न। कसको राख्छु, कसको नराख्छु, यो पनि ठीक होइन। भन्न त सबैले भन्छन्— बाबा, म हजुरको भइसकेँ, तर यथार्थ रीति मेरो कहाँ हुन्छन् र। धेरै छन्, जसले वारिस बन्ने रहस्य पनि जानेका छैनन्। बाबासँग मिल्न आउँछन्, तर वारिस हुँदैनन्। विजय मालामा आउन सक्दैनन्। कुनै राम्रा-राम्रा बच्चाहरूले सम्झन्छन्— हामी त वारिस हौं। तर बाबाले जान्नुहुन्छ— यो वारिस होइन। वारिस बन्नको लागि भगवानलाई आफ्नो वारिस बनाउनु पर्छ, यो रहस्य बुझाउन पनि मुश्किल छ। बाबाले सम्झाउनु हुन्छ— वारिस कसलाई भनिन्छ। भगवानलाई कसैले वारिस बनाए भने सम्पत्ति दिनु पर्ने हुन्छ। अनि मात्र बाबाले वारिस बनाउनु हुन्छ। सम्पत्ति त गरिब सिवाय कोही धनवानले दिन सक्दैनन्। माला कति थोरैको बन्छ। यो पनि कसैले बाबासँग सोधेमा बताउन सक्नुहुन्छ— तिमी वारिस बन्ने हकदार हो वा होइनौ? यी बाबाले पनि बताउन सक्छन्। यो साधारण कुरा हो बुझ्नको लागि। वारिस बन्न पनि धेरै अक्कल चाहिन्छ। देखिन्छ— लक्ष्मी-नारायण विश्वका मालिक थिए, तर त्यो मालिकपना कसरी प्राप्त गरे— यो कसैले जानेका छैनन्। अहिले तिम्रो लक्ष्य-उद्देश्य त सामुन्ने छ। तिमी यस्तो बन्नु छ। बच्चाहरूले पनि भन्छन्— हामी त सूर्यवंशी लक्ष्मी-नारायण बन्छौं, नकि चन्द्रवंशी राम-सीता। राम-सीताको पनि शास्त्रहरूमा निन्दा गरिएको छ। लक्ष्मी-नारायणको कहिल्यै निन्दा सुनिदैन। शिवबाबाको, कृष्णको पनि निन्दा गरिएको छ। बाबा भन्नुहुन्छ— मैले तिमी बच्चाहरूलाई यति उच्च भन्दा उच्च बनाउँछु। म भन्दा पनि अगाडि जान्छौ। लक्ष्मी-नारायणको पनि कसैले निन्दा गर्दैनन्। हुन त कृष्णको आत्मा त उही हो, तर नजान्नाले निन्दा गरिदिएका छन्। लक्ष्मी-नारायणको मन्दिर पनि धेरै खुशीले बनाउँछन्। वास्तवमा बनाउनु पर्ने हो राधा-कृष्णको किनकि उनी सतोप्रधान हुन्छन्। यो उनको युवा अवस्था हो, त्यसैले उनलाई सतो भनिन्छ। उनी साना छन्, त्यसैले सतोप्रधान भनिन्छ। सानो बच्चा महात्मा समान हुन्छ। जसरी सानो बच्चालाई विकार आदिको थाहा हुँदैन, त्यस्तै त्यहाँ ठूलालाई पनि थाहा हुँदैन, विकार के चीज हो भन्ने। यी ५ भूत त्यहाँ हुँदैनन्। विकारको बारेमा मानौं थाहा हुँदैन। यो समय हो नै रात। कामको चेष्टा पनि रातमा नै हुन्छ। देवताहरू हुन्छन् दिनमा, त्यसैले कामको चेष्टा हुँदैन। कुनै विकार हुँदैनन्। अहिले रातमा सबै विकारी छन्। तिमीले जानेका छौ— दिन हुने बित्तिकै हाम्रा सबै विकार समाप्त हुन्छन्। विकार के हो भन्ने थाहा हुँदैन। यो रावणको विकारी गुण हो। यो हो विकारी दुनियाँ। निर्विकारी दुनियाँमा विकारको कुरा हुँदैन। त्यसलाई भनिन्छ ईश्वरीय राज्य। अहिले हो आसुरी राज्य। यो कसैले जानेका छैनन्। तिमीले सबैथोक जानेका छौ, नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार। धेरै बच्चाहरू छन्। यी सबै बी.के. कसका सन्तान हुन्? यो कसैले बुझ्न सक्दैनन्।

सबैले याद गर्छन्— शिवबाबालाई, ब्रह्मालाई पनि होइन। यिनले स्वयं भन्छन्— शिवबाबालाई याद गर, जसबाट विकर्म विनाश हुन्छ, अरु कसैलाई याद गरेर विकर्म विनाश हुँदैन। गीतामा पनि भनिएको छ— म एकलाई याद गर। कृष्णले त भन्न सक्दैनन्। वर्सा मिल्छ नै निराकार बाबाबाट। आफूलाई जब आत्मा सम्झन्छौ, तब निराकार बाबालाई याद गर्छौ। म आत्मा हुँ, पहिला यो पक्का निश्चय गर्नु पर्ने हुन्छ। मेरा बाबा परमात्मा हुनुहुन्छ, उहाँले भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर्यौ भने म तिमीलाई वर्सा दिन्छु। म सबैलाई सुख दिने हुँ। मैले सबै आत्माहरूलाई शान्तिधाम लिएर जान्छु। जसले कल्प पहिला बाबासँग वर्सा लिएका थिए, उनै आएर वर्सा लिन्छन्, ब्राह्मण बन्छन्। ब्राह्मणहरूमध्ये पनि कोही बच्चा पक्का छन्। सहोदर पनि बन्छन्, सौतेनी पनि बन्छन्। हामी निराकार शिवबाबाका वंशावली हौं। जानेका छौं— जनसंख्या कसरी बढ्दै जान्छ। अहिले ब्राह्मण बनेपछि हामी फर्केर जान्छौं। सबै आत्माहरूले शरीर छोडेर फर्केर जानु छ। पाण्डव र कौरव दुवैलाई शरीर छोड्नु छ। तिमीले यो ज्ञानको संस्कार लिएर जान्छौ फेरि त्यसै अनुसार प्रारब्ध मिल्छ। यो पनि ड्रामामा निश्चित छ, फेरि ज्ञानको पार्ट समाप्त हुन्छ। तिमीलाई ८४ जन्मपछि फेरि ज्ञान मिलेको छ। फेरि यो ज्ञान प्रायः लोप हुन्छ। तिमीले प्रारब्ध भोग्छौ। त्यहाँ अरु कुनै धर्मका चित्र रहँदैनन्। तिम्रो भक्ति मार्गमा पनि चित्र रहन्छन्। सत्ययुगमा कसैको चित्र आदि

रहँदैन्। तिमी चित्र अलराउण्ड भक्ति मार्गमा रहन्छ। तिमी राज्यमा अरु कुनैको चित्र हुँदैन, केवल देवी-देवताहरू नै रहन्छन्। यसबाट नै सम्झन्छन् हामी आदि सनातन देवी-देवता नै हौं। पछि सृष्टि बढ्दै जान्छ। तिमी बच्चाहरू यो ज्ञान स्मरण गरेर अतीन्द्रिय सुखमा रहनु छ। धेरै प्वाइन्टहरू छन्। तर बाबाले सम्झनुहुन्छ—मायाले घरी-घरी भुलाइदिन्छ। त्यसैले यो याद रहनु पर्छ— शिवबाबाले हामीलाई पढाइरहनु भएको छ। उहाँ उच्च भन्दा उच्च हुनुहुन्छ। हामी अब फर्केर घर जानु छ। कति सहज कुरा छन्। सबैकुरा यादमा आधारित छ। हामी देवता बन्न छौं। देवी गुण पनि धारणा गर्नु छ। ५ विकार हुन् भूत। कामको भूत, क्रोधको भूत, देह-अभिमानको भूत पनि हुन्छ। हो, कसैमा धेरै भूत हुन्छन्, कसैमा थोरै। तिमी ब्राह्मण बच्चाहरूलाई थाहा छ— यी ५ वटा ठूला भूत हुन्। नम्बरवन हो कामको भूत, सैकेण्ड नम्बर हो क्रोधको भूत। कोही रुखो बोल्छ भने बाबा भन्नुहुन्छ— यो क्रोधी हो। यो भूत निस्कनुपर्छ। तर भूत निस्कन धेरै मुश्किल छ। क्रोधले एक-अर्कालाई दुःख दिन्छ। मोहको कारण धेरैलाई दुःख हुँदैन। जसको मोह छ उनैलाई दुःख हुन्छ, त्यसैले बाबा सम्झाउनु हुन्छ— यो भूतहरूलाई भगाऊ।

हरेक बच्चाहरूले विशेष पढाइ र देवी गुणहरूमा ध्यान दिनु छ। कति बच्चाहरूमा त क्रोधको अंश पनि हुँदैन। कोही त क्रोधमा आएर धेरै लडाईं गर्छन्। बच्चाहरूलाई ख्याल चल्नुपर्छ— हामीले देवी गुण धारण गरेर देवता बन्न छौं। कहिल्यै रिसाएर कुरा गर्नु हुँदैन। कोही रिसाउँछ भने उसमा क्रोधको भूत छ। उनीहरू मानौं भूतनाथ-भूतनाथिनी बन्छन्। यस्ता भूतहरूसँग कहिल्यै कुरा गर्नु हुँदैन। एक जनाले क्रोधमा आएर कुरा गर्यो, फेरि अर्कोमा पनि भूत आयो भने भूत आपसमा लड्न थाल्छन्। भूतनाथिनी अक्षर धेरै नराम्रो हो। भूतको प्रवेशता नहोस्, त्यसैले मानिसहरू किनारा हुन्छन्। भूतको सम्मुख उभिनु पनि हुनु हुँदैन, नत्र प्रवेशता हुन्छ। बाबा आएर आसुरी गुण निकालेर देवी गुण धारण गराउनु हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— मै आएको छु देवी गुण धारण गराएर देवता बनाउन। बच्चाहरूले जान्नेका छन्— हामीले देवी गुण धारण गरिरहेका छौं। देवताहरूको चित्र पनि सामुन्ने छ। बाबाले सम्झाउनु भएको छ— क्रोधीसँग एकदम किनारा होऊ। आफूलाई बचाउने युक्ति चाहिन्छ। ममा क्रोध नआओस्, नत्र सय गुणा पाप हुन्छ। कति राम्रो शिक्षा बाबाले बच्चाहरूलाई दिनुहुन्छ। बच्चाहरूले पनि सम्झन्छन्— बाबाले हबहु कल्प पहिला जसरी सम्झाउनु हुन्छ, नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार बढ्दै रहन्छन्। आफैँलाई पनि दया गर्नु छ, अरुप्रति पनि दया गर्नु छ। कसैले स्वयंप्रति दया गर्दैनन्, अरुमाथि गर्छन्, त्यसैले ऊ माथि चढ्छ, स्वयं चढ्दैन। स्वयं विकारमाथि विजयी बन्दैन, अरुलाई सम्झाउँछ, उसले जित्छ। यस्तो पनि आश्चर्य हुन्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) ज्ञानको स्मरण गरेर अतीन्द्रिय सुखमा रहनु छ। कुनै पनि रुखो कुरा गर्नु छैन। कसैले रिसाएर कुरा गर्यो भने उबाट किनारा हुनु पर्छ।

२) भगवानको वारिस बन्नको लागि पहिला उहाँलाई आफ्नो वारिस बनाउनु छ। समझदार बनेर आफ्नो सबै बाबालाई सुम्पिएर ममत्व मेटाइदिनु छ। आफूमाथि आफैँले दया गर्नु छ।

वरदान:- एकरस स्थितिद्वारा सदा एक बाबालाई अनुसरण गर्ने प्रसन्नचित्त भव
तिमी बच्चाहरूको लागि ब्रह्मा बाबाको जीवन एक्युरेट कम्प्युटर हो। जसरी आजकल कम्प्युटरद्वारा हरेक प्रश्नको उत्तर सोध्छन्। त्यस्तै मनमा जहिले पनि कुनै प्रश्न उठ्छ भने के, कसरीको बदला बाबाको जीवनरूपी कम्प्युटरमा हेर। के र कसरीको प्रश्न यसरीमा बदलिन्छ। प्रश्नचित्तको बदला प्रसन्नचित्त बन्छौं। प्रसन्नचित्त अर्थात् एकरस स्थितिमा एक बाबालाई अनुसरण गर्नेवाला।

स्लोगन:- आत्मिक शक्तिको आधारमा सदा स्वस्थ रहने अनुभव गर।

अव्यक्त स्थितिको अनुभव गर्नको लागि विशेष होमवर्क:-

कुनै पनि साधारण कर्म गर्दा पनि बीच-बीचमा अव्यक्त स्थिति बनाउने अटेन्शन रहोस्। कुनै पनि कार्य गर्दा सदैव बापदादालाई आफ्नो साथी सम्झेर डबल फोर्सले कार्य गर्यौं भने स्मृति धेरै सहज रहन्छ। स्थूल कारोबारको प्रोग्राम बनाउँदा बुद्धिको प्रोग्राम पनि सेट गर, तब समयको बचत हुन्छ।